

findes i „Nationaltidende“s Aftenudgave for i Lørdags, længere siden er det ikke. Maaske jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa læse et Brudstykke op deraf, for saa vidt da mine stakkels Stemmemedler, der ere hærgede af Snue og Forkølelse, tillade det. Det hedder dér:

„I Mandags Eftermiddags kom „Kronprins Frederik“ ind i Kattegat i en pib Brandstorm og Snetykning. Man kunde ikke se en Haand for sig om Bord, og efter Solnedgang maatte man gaa med halv Kraft og tage Lodskud uafbrudt.

— Vi anede s'gu ikke, hvor vi var, siger en af Matroserne. —

Kaptajn Andreasen, som har ført Skibet i 8 Aar, har dog nok været bedre lokaliseret. Men alle Forsigtighedsregler var til ingen Nytte. Han lod sidste Gang lodde i samme Minut, som de grundstødte.

Det var Styrmanden, som tog Skuddet, og neppe havde han faaet sagt, her er ikke ret meget Vand — han fik ikke Tid til at sige femten Fod —, før Kaptajnen selv lagde Roret haardt i Borde, men for sent, Skrab, Skuren og stille.

Der stod et Himmelhav, Søerne begyndte at vælte ind over det grundstødte Skib, og man kunde stadig ikke se en Haand for sig. Saa skete det besynderlige, at 10 Minutter efter Grundstødningen klarede det op, og man fik Øje paa Fyret paa Gilbjergshoved og saa, at man stod et Stenkast fra Sjællands Kyst.

Om at faa Forbindelse med Land samme Aften kunde der ikke være Tale, og i Gilleleje saa man ikke noget. Det var ikke nogen hyggelig Nat. Skibet knagede og bragede i alle Fuger, og uagtet det ikke stod paa Sten, var man dog ængstelig for, at det skulde springe læk. Om Morgenen gik Styrmanden i en Jolle, sprang i Land og kom op til Byen for at telefonere til Rederiet.

Medens Rederikontoret neppe er blevet glædeligt overrasket ved Meddelelsen, blev Fiskerne henrykte. Her var jo en god Tjans for Bjærgningslavet.

Man bliver klarhovedet til at regne med den lille Tabel i saadanne Tilfælde, og Bjærgningslønnen blev da hurtigt fikseret til ca. 80,000 Kr., hvoraf Lavet, som tæller 150 Mand, skulde have 15 pCt. eller

ca. 12,000 Kr., en særdeles kærkommen Bonus midtvinters.

Men nu skulde det jo hverken ske værre eller bedre, end at det var et andet Selskab end det, hvortil Lavet var knyttet, som tog Bjærgningen i Entreprise, og saa var der ikke alene ikke Tale om 15 pCt., men Lavets Medlemmer var endogsaa kontraktmæssig forpligtede til ikke at hjælpe til med en Finger ved Bjærgningen, eller saadan forstod de i det mindste deres Kontrakt. Og det opfyldte de til Punkt og Prikke. De vilde ikke en Gang sætte Styrmanden om Bord igen; ikke for 200 Kr. kontant paa Bordet.

Der blev sure Miner i Gilleleje den Dag, da Bjærgningsdamperne gik rundt om Gilbjergshoved. Men man stod bravt imod alle fristende Tilbud. Fra Bjærgningsentreprenørerne blev der lovet en Dagløn paa snart sagt, hvad det skulde være, men Næverne blev bare borede dybere ned i Lommen, hver Gang Buddene gik i Vejret.

Saa var der jo ikke andet for at gøre, end at Alfred Christensen maatte mobilisere Julekibets Besætning og transportere den fra Nyhavn til Gilleleje. Fra at være arbejdsløs og saa komme op paa en Dagløn af 12—15 Kr., det kunde de ikke staa for, selv om Arbejdstiden, som i dette Tilfælde, maatte sættes til 19 Timer i Døgnet.“

Nu er det jo saa, at hvis denne Beretning overhovedet er fuldstændig paalidelig — hvad jeg ikke tør overtage nogen Garanti for; men der er jo visse Grunde til at tro, at den er i Hovedsagen ret paalidelig —, viser det sig, at det dog er ganske nødvendigt, at der træffes Foranstaltninger mod saadanne Kontraktors Vedtagelse og mod en Binden i den Grad af de Folk paa Kysten, der skulle komme nødlidende Skibe til Hjælp. Thi sæt nu, at det havde været et udenlandsk Skib, et norsk eller svensk Skib, hvor det maaske havde taget Dage, inden Rederen kunde træffe nogen som helst Foranstaltning med Hensyn til Skibet! Her var det nu et dansk Skib, og Rederiet var kun nogle faa Timer fjernet fra det paagældende Sted og kunde her fra Staden sende Assistance og Hjælp; men naar det havde været et udenlandsk Skib, havde det været fuld-